

РЕШЕНИЕ

№ 6018

гр. София, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 12.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4283** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Н. М. Н. ОТ ГР. С. СРЕЩУ ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР- ГР. С. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 700 000 лева вследствие отмяна на Разпореждане от 26.04.2014 година на Полицейски орган при РУП- Т., издадено срещу Г. В. Н. настъпили в периода от 01.03.2014 година до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху сумата, считано от дата 24.04.2014 година до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че вследствие на издаденото Разпореждане на полицейски орган издадено на Г. В. Н., същият не е имал достъп до имота, въпреки че той е бил отдаден под наем на Г. В. Н.- наемател, като нито тя, нито той е бил допускан до имота за времето от издаване на Разпореждането на полицейски орган до датата на отмяната на Разпореждането и вследствие на това издадено Разпореждане и неговата отмяна ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на името му, засягане на политическата му кариера, засягане и уронване и на адвокатската му практика. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- Н. М. Н. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се явява и поддържа исковата молба на заявените основания. Заявява претенция

за присъждане на разноси, в това число и за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38,ал.2 от ЗА в полза на адвокат М..Съображенията относно основателността на исковата претенция развива и в представената по делото писмена защита от адвокат М.

Ответникът по иска- Областна дирекция на МВР- С. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпило писмено становище в посока неоснователност и недоказаност на иска за обезщетение. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображенията относно неоснователността и недоказаността на иска развива и в представеното писмено становище.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор Д., който намира исковата претенция за основателна и доказана, но обезщетението следва да бъде определено по справедливост от съда.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК ,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 07.06.2012 година между ищеца Н. Н. в качеството на наемодател и Г. В. Н. в качеството на наемател е сключен Договор за наем, по силата на който наемодателят е предоставил на наемателя за временно ползване нива в размер на 272,30 дека, представляваща недвижим имот № 003003 в землището на [населено място], С. област, наричана веща , срещу което наемателят заплаща наемна цена по реда и условията на договора - 1400 лева годишно, заплащаща се не по-късно от 30 септември на съответната година, а наемодателят издава разписка за получената сума, в която се отразява начинът на плащане, датата на плащането срещу наемната цена, договорът е сключен за срок от 8 години, а ако няма възражение между страните и след изтичане на договора, той се счита за продължен за неограничен срок, наемодателят се задължил да предаде вещта в състояние, което отговаря на целта, за която е наета при предаването и той е длъжен да съобщи на наемателя за всички скрити недостатъци на вещта, които са му известни .

На 26.04.2014 година Полицейски орган при РУП – [населено място] издал Разпореждане срещу Г. В. Н. за изпълнение на възложените функции по чл.280 от ЗМВР и чл.6 от ЗМВР, с който забранил на Г. В. Н. да не предприема агротехнически мероприятия в имот № 00303, находящ се в землището на [населено място], област С. с площ от 272,30 декара до разрешаване на спора по законоустановения ред.

С Решение № 62/10.10.2014 година на Административен съд Силистра е отменено Разпореждане на Младши полицейски инспектор при РУП Т. от 26.04.2014 година, с което на основание чл.55 от ЗМВР на Г. В. Н. е разпоредено да не предприема агротехнически мероприятия в имот № 00303, находящ се в землището на [населено място], област С. с площ от 272,30 декара до разрешаване на спора по законоустановения ред и е осъдено РУП [населено място] да заплати на Г. В. Н. разноси в размер на 10 лева.

Решението на Административен съд- Силистра е оставено в сила с Решение № 241/11.01.2016 година, постановено по адм. дело № 1252/2015 година.

По делото са разпитани трима свидетели- Г. В. Н., Е. Ш. и Т. Т., от чийто показания се установява как се е чувствал ищецът след издаване на Разпореждането на полицейски орган, как се е отразило неговото недопускане до имота му след издаване на Разпореждането на полицейски орган, как се е стигнало до уронване на

неговото достойнство, как това разпореждане му се отразило не само на неговото състояние, но и на политическата му кариера и на адвокатската му практика на дейността му като правозащитник, като и на участието му в конкурс в Прокуратурата на РБ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд намира предявената искова молба да процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска, че ищецът няма правен интерес от предявяване на иска, защото Разпореждането е издадено на друго лице, тъй като въпросът за правния интерес е въпрос по основателността на иска, а не по допустимостта, още повече, че задължителна процесуална предпоставка за допустимост на иска е очертана в [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред и регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация. Разгледана по същество, исковата молба се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията така това а на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исквете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие

на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона .От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на

държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

В настоящия случай искът е насочен срещу надлежен ответник- ОД на МВР С., която е пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, длъжностното лице, издало Разпореждането от 26.04.2014 година е полицейски орган към РУП- Т./ като ТуМтракан е град в [област С.](#), Североизточна [България](#). Той е административен и стопански център на [\[община\]](#)/, но самият полицейски орган, както и РУП- Т. не е юридическо лице, а административен орган. Районно управление на МВР - Т. обслужва населението в общините Т. и Г.. На второ място, съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция" ,дирекция "Международни проекти",дирекция"Управление на собствеността и социални дейности" ,дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица Наред с това, следва да бъде посочено , че в.чл. 42,ал.1 от ЗМВР областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9](#). В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност или длъжностни лица, включени в състава им, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган- юридическо лице, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Разпореждането на полицейски орган отново тогава действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния полицейски орган-. Полицейски инспектор, а отново ОД на МВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14, ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска. При казаното по- горе ОД на МВР- С. има статут на юридическо лице. Наред с това, **ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР – С.**

е териториална структура на МВР за оперативно-издирвателна, охранителна дейност и дейност по разследване, като в нейната структура се включват три РУ- С., Т. и Д..

При казаното по- горе, съгласно чл. 205 АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Процесуалната легитимация на ответника е сред положителните процесуални предпоставките за възникване на правото на иск. Липсата ѝ обосновава извод за недопустимост на иска. Задължение на съда е да следи служебно за процесуалната легитимация на ответника по предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожяеми, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Нормата на [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) дава право на физическите и юридическите лица да претендират обезщетение за вреди, причинени от действието- в периода между влизане в сила до отмяната на незаконосъобразен административен акт. Субективното им право на обезвреда по [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) възниква от момента на причиняване на вредата от незаконосъобразния административен акт, но искът се предявява след отмяната на акта по съответния ред, в съответствие с правилото на [чл. 204, ал. 1 АПК](#). При действието на [чл. 204, ал. 1 АПК](#) е безспорно, че абсолютна положителна процесуална предпоставка за правото на иск за вреди от незаконосъобразни административни актове е вредоносният акт да е отменен и това е задължителна предпоставка за допустимост на иска. Изключения са общият процес по [чл. 204, ал. 2 АПК](#) при предявяване на иска едновременно с оспорването на административния акт; заявяването на притезание за обезщетение за вреди от нищожен или оттеглен акт /[чл. 204, ал. 3 АПК](#)/ и за вреди от незаконосъобразни действия или бездействия на администрацията /[чл. 204, ал. 4 АПК](#)/. В този смисъл е Определение № 572 от 19.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 14483/2014 г., V о., докладчик съдията Е. М. и *Решение № 1993 от 12.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5796/2013 г., III о., докладчик председателят П. Г.*

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие отмяна на Разпореждане на полицейски орган от 26.04.2014 година издадено срещу Г. В. Н.-наемател на нива, собственост на ищеца.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

В настоящия случай, от приложените от страна на ищеца писмени доказателства- е видно, че е налице първата предпоставка-налице отменен административен акт- Разпореждане на полицейски орган, но издадено не срещу ищеца, а срещу неговия наемател на нивата – Г. В. Н.. Това Разпореждане по никакъв начин не рефлектира върху правната сфера на ищеца, нито има забрана той да не ползва собствения си имот и в него да не предприема агротехнически действия, а напротив- достъпът до имота с това Разпореждане не е ограничен нито на Г. Н., нито пък на самия ищец, а

по отношение на Н. само и разпоредено да се въздържа от извършване на агротехнически действия в нивата, която е наела от ищеца, но с него не е ограничен достъпът до имота както на Н., така и на ищеца.

По делото обаче не се съдържат доказателства, че издаването на Разпореждането е рефлектирало и върху възможността на ищеца да се доближава до собствения си имот и да има достъп до него, като Разпореждането от 26.04.2014 година по никакъв начин на накърнява нито правото на собственост на ищеца, нито пък правото му на достъп до имота. Няма никакви доказателства, че в периода от издаване на Разпореждането до месец ноември 2014 година ищецът де не е могъл да има достъп до имота си. Нещо повече- дори от показанията на разпитаните свидетели Ш., Н. и Т., които са в посока, че знаят, че ищецът не е имал достъп до имота за времето от издаване на Разпореждането до датата на отмяната му той не е имал достъп до имота, тъй като тези показания не кореспондират с никакви доказателства по делото, а отразяват казаното им от ищеца, че на са му осигурявали достъп. Наред с това, никой от свидетелите не установи, че е присъствал на опити на ищеца да достигне този имот, такъв достъп му е отказан, а показанията са базирани на казано от самия ищец, като няма посочване на конкретни дати, кога и кой му е отказал достъп до имота. Неосигуряването на достъп до имота не може да се опровергае и от показанията на свидетеля Н.- Технически сътрудник на ищеца, която е организирали срещите му и от там знае, че той не е имал достъп до имота, защото тези показания в тази им част за заинтересовани /предвид обстоятелството, че същата е технически сътрудник на ищеца/, но дори и да е организирала неговите срещи, то няма никакви доказателства, че тя е организирала опити на ищеца да достигне до имота си и той да не е бил допуснат до него от когото и да било.

Не се доказва, че това Разпореждане на полицейски орган, макар и издадено на друго лице- на наемателя на нивата на ищеца да е рефлектирало по какъвто и да е начин в правната сфера на ищеца, още повече на дата 01.03.2014 година/ началният период на увреждането, както сам заяви ищецът в първото по делото съдебно заседание и направи уточнени на исковия период – лист 106 от делото до 16.04.2019 година/, тъй като на дата 01.03.2014 година не е било издадено Разпореждането на полицейски орган и няма как на тази дата 01.03.2014 година ищецът в следствие на Разпореждането от 26.04.2014 година да не е бил допускан до имота си вследствие на Разпореждането от 26.04.2014 година. Нещо повече- както от показанията на свидетелите, така и от твърдението на самия ищец се установява, че след 6-7 месеца следи издаване на Разпореждането Г. Н./2014 година/ е допусната до имота, при което няма как ищецът да бил недопускан до датата на подаване на исквата молба 16.04.2019 година.

Не се доказва по никакъв начин, че вследствие на твърдяното недопускане до имота, въз основа на Разпореждането от 26.04.2014 година, издадено на Г. В. Н. и вследствие на това на Разпореждане, ищецът да е претърпял каквито и да било вреди, още по-малко неимуществени. Напротив-ищецът не е претърпял неимуществени вреди, които се изразяват в стрес, неприятни преживявания, уронване на името на ищеца както като адвокат, така и като политик, и като общественик, няма и доказателства Разпореждането да му се е отразило на конкурса му за длъжност Прокуратурата на РБ и че вследствие на това разпореждане се е стигнало до отлив на клиенти от адвокатската му кантора и практика, че той е загубил избори вследствие на това Разпореждане, издадено на друго лице и да е довело до накърняване и на дейността му като правозащитник/ като не се сочат конкретни дати на избори/. Напротив ако някой е претърпял вреда от това Разпореждане, то безспорно не е ищецът, а наемателят на имота му- Г. В. Н..

Не се доказва се, че вредите са пряка и непосредствена последица от отмяната на

разпоржеденото на полицейски роган. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяна на Рапорждането на полицейски орган. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице и останалите, визирани в чл. 4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие издаването на Разпорждането на полицейски орган от 26.04.2014 година срещу Г. В. Н. и отмяната на това Разпорждане, като на ищеца не се дължи обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди- загуба на авторитет не само в

адвокатската му практика, отразяване негативно в отношенията му с избирателите при провеждане на избори, и до неуспяване в конкурс в Прокуратурата на РБ, нито пък до срив в работата му като правозащитник. Не се доказва и че са налице каквито и да било действия по недопускане на ищеца до собствения му имот след издаване на Разпореждането на Полицейски орган срещу Г. В. Н., няма и доказателства на конкретни дати ищецът да е правил опити да посети имота си и тези опити да са били осуетени от служители на ответника по иска, нито пък за отмяната на тези действия каквито и да са те и на когото и да било.

Не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и отмененото Разпореждане на полицейски орган от 26.04.2014 година. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Неимуществените вреди са неизмерими с пари и затова следващото се за тях обезщетение, както и кръгът на лицата, които имат право на него, се определят на принципа на справедливостта. Обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в [чл. 52 ЗЗД](#), възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е неоснователен, то и искът за заплащане на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, следва да бъде отхвърлен.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и също не подлежи на уважаване.

Съгласно нормата на [чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -\(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.\)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на \[чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма Вярно е , че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ\\(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.\\) в сила от 03.12.2019 година с§ 6. \\(1\\) е посочено, че \\[този закон\\]\\(#\\) се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 16.04.2019 година преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно не може да намери приложение в случая.\]\(#\)](#)

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Н. М. Н. ОТ ГР. С. СРЕЩУ ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР- ГР. С. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 700 000 лева вследствие отмяна на Разпореждане от 26.04.2014 година на Полицейски орган при РУП- Т., издадено срещу Г. В. Н. настъпили в периода от 01.03.2014 година до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху сумата, считано от дата 24.04.2014 година до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР-ГР. С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: